

for Mindretallets Forslag, medmindre Ministeriet bestemte fraraadebde dette; senere brugte han det Udtryk „medmindre Regjeringen modfatte sig dette.“ Jeg tror ikke, at den Ubefaling, jeg gav det ærede Flertals Forslag, paa nogen Maade kan overfattes paa den Maade.

Sauerlev: Saa vel den høitærede Conseils-præsident som den næstsidste ærede Rader have stærkt fremdraget det Retfærdighedskrav, som Embedsstanden har paa at faae dette Lovforslag fremmet, saaledes som Flertallet har fremsat det. Jeg maa for mit Vedkommende bestemt benegte, at et saadant Retfærdighedskrav er tilstede. Jeg maa hævde og paastaa, at, forsaavidt som Embedsmændene faae den Lønning, som blev lovet dem, da de tiltraadte deres Embeder — og det haaber jeg, at de faae, thi hvis ikke, saa maatte Ankerne jo reises mod Ministeriet —, saa have de intet Krav paa et saadant Tillæg. Have de muligen et Krav, saa maa det, som den ærede Ordsfører for Flertallet udtrykte sig, være et Billighedskrav, og det er jo noget ganske Andet. Naar dernæst den høitærede Conseilspræsident vilde hævde, at Drangen hos de Embedsmænd, som havde over 2,500 Kr. Løn, var ligesaa stor om ikke større som hos dem, der havde fra 2,500 Kr. og nedad, saa kan jeg paa ingen mulig Maade erkende dette. Jeg skal til Exempel nævne, at 2,500 Kr. om Aaret jo repræsenterer Renten af en Kapital paa 60,000 Kr., og jeg vil da spørge, om nogen Mand, som er Eier af en saadan Kapital, er stillet saaledes, at han skulde kunne siges at være i nogen som helst Nød eller Baaende, selv om der ogsaa var Dyrktid tilstede? Dette tror jeg ikke. Den almindelige Opfattelse er den, at en saadan Mand er meget velstaaende. Og naar det dernæst saa stærkt fremhæves, at Embedsstanden er en hæderlig Stand — hvad jeg indrømmer, at den i Almindelighed maa siges at være —, saa maa jeg sige, at for at den i mine Dine kan vedblive at være en hæderlig Stand, maa jeg forlange, at Embedsmændene skulle vise, at de vide at beregne deres Udgifter efter deres Indtægter, selv om ogsaa deres Lønninger ere smaa. De maa jo vide, at de skulle sætte Læring efter Næring; men det synes mig, som om Argumentationen her idag er gaaet ud paa, at de ere satte i stor Fristelse, og at der er Fare for, at de ikke ville kunne gjøre dette. Det forekommer mig, at det er meget væsentligt, at den Løn, som Embedsmændene faae, er en saadan, at de kunne offere hele deres Tid paa Stats-tjenesten, og hvis det ved Lønningslovenes Revision skulde komme til at staa klart for mig, at Lønningerne ere for lave, til at dette kan ske Fyldest, saa skal jeg være villig til at indrømme et Tillæg til saadanne Lønninger; men

jeg forlanger, at Embedsmændene skulle nøies med det, der bliver tillagt dem, og de have ikke noget Retfærdighedskrav paa, at Rigsdagen skal skænke dem et saadant Tillæg Tid efter anden. Det kunde synes, som om Embedsmændene særlig vare dem, som der skulde værnes om; men det forekommer mig rigtignok, at Embedsstanden her i Landet er til for den store Befolknings Skyld, og den store Befolknings Interesser synes jeg slet ikke der har været Tale om. Har der f. Ex. været taget Hensyn til denne Befolknings Interesser ved Skattespørgsmaal og ved saa mangfoldige andre Spørgsmaal? Det forekommer mig, at det ligesaa vel kunde have været berettiget at tage Hensyn hertil som til, om Lønningsfakterne ere tilstrækkelige. Det er blevet sagt, at, hvis man ikke gik til at give et saadant Tillæg, saa vilde vi løbe den Risiko, at vi ikke kunde bevare en dygtig og hæderlig Embedsstand; men hvis dette er Tilfældet, saa forekommer det mig rigtignok, at man kaster en stor Skygge paa Embedsstanden, naar man mener, at den skulde lade sig forlede til at blive udygtig og uhæderlig, fordi den ikke faar et Tillæg, som den ikke har noget retsligt Krav paa at faae. Mig forekommer det, at Embedsmændene maa vedblive at være hæderlige og dygtige, selv om de ikke faae dette Tillæg. Jeg skal forøvrigt slutte med at sige, at, dersom det høie Landssting vil følge Flertallets Indstilling, hvoraf Følgen jo vil blive, at Embedsmændene intet Tillæg ville faae, saa fralægger jeg mig alt Ansvar for, at det store Antal Embedsmænd intet Tillæg faae. Det fulde Ansvar herfor vil komme til at hvile paa dette Sting; men skjøndt det er et Flertal i Udvalget, som har gjort denne Indstilling, turde det dog muligen være, at Landsstinget vil gjøre en anden Opfattelse gjældende.

W. Petersen: Jeg maa først nedlægge en Protest mod, at den, som har en aarlig Embedsgage paa 2,500 Kr., skulde være at stille lige med den Mand, der eier 60,000 Kr. Jeg tror virkelig, at denne Sammenligning halter altfor stærkt. Man hør erindre, at den Mand, der eier 60,000 Kr., har Noget at efterlade sin Familie, medens Embedsmanden kun har sin Embedsindtægt og skal med den sørge for sin Familie og for dens fremtidige Bestaaen, selv naar han kaldes bort, og at den Mand, der eier 60,000 Kr., jo desforuden har sin Arbeidskraft, som han kan bruge. Jeg tror derfor rigtignok, at denne Sammenligning halter lovlig stærkt. Naar der blev sagt, at det ikke er et Retkrav, som Embedsmændene have paa at faae denne Lønningsforbedring, maa jeg give det ærede Medlem Ret deri; thi hvis det var et Retkrav, behøvede vi ikke at forhandle denne Sag idag, saa havde vi været fri for alle